Č. 6336.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení. Cesty. — Živnostenské právo: I. Povolovati zvláštní užívání veřejného statku (ulice) vystavováním prodejních stánků přísluší obci, nikoliv úřadům živnostenským. — II. Lze práva k takovémuto zvláštnímu užívání veř. statku nabýti vydržením?

(Nález ze dne 23. února 1927 č. 3413).

Věc: František Č. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o stavění stánků na ulici.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítnuto bylo v cestě instanční odvolání st-lovo proti usnesení měst. rady v K. z 25. ledna 1924, kterýmž bylo všem vystavovatelům zakázáno jakékoli vystavování prodejních stánků na náměstích i jinde ve městě mimo dny pouti a výročních trhů.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Pokud st-l namítá, že k vydání sporného zákazu nebyla příslušná obec, nýbrž úřady živnostenské, a že mělo ve smyslu § 71 živn. řádu slyšeno býti předem živn. společenstvo, přehlíží, že v daném případě nebyla na sporu otázka oprávnění obce ke konání trhů, ani otázka rozsahu a způsobu výkonu živn. oprávnění jednotlivých vystavovatelů, k jichž úpravě ovšem povolány jsou úřady živn. a jejichž úprava jest ovšem také jedním z předpokladů pro to, aby ten či onen obchodník mohl své zboží vykládati a prodávati na veř. ulici, ba nešlo vůbec o žádnou záležitost tržní, nýbrž o otázku zvláštního užívání veř. komunikací jako statku veřejného, t. j. užívání takového, jež přesahuje onu míru, která jest volná každému jednotlivci jako příslušníku veřejnosti čili publika.

Nemusil se proto nss zabývati otázkou, zda v tom případě, kdyby šlo o záležitost tržní, byla by bývala příslušna k rozhodování obec v rámci své kompetence dle § 28 č. 4 ob. zř. či úřad živn., a mohl se omeziti na zodpovědění otázky, zda k rozhodování o onom zvláštním užívání veř. statku, jak bylo shora vymezeno, povolána byla obec či nikoli. Tu pak názor žal. úřadu, že propůjčení, a proto i odnětí práva k takovému zvláštnímu užívání přísluší obci, jest v plném souhlasu se zákonem, t. j. s ustanovením § 28 č. 3 ob. zř.

Ve věci samé založil žal. úřad rozhodnutí své jednak na právním názoru, že předmětným zákazem mohlo by býti porušeno nějaké subj. právo st-lovo jedině tenkráte, kdyby byl prokázal, že zřízen byl pro něj obcí nějaký specielní akt, který by bylo možno kvalifikovati jako propůjčení určitého místa veř. statku k vystavování zboží na určitou dobu, resp. trvale, že však zřízení takovéhoto specielního aktu neprokázal.

Proti právnímu názoru, z něhož tu žal. úřad vychází, st-l žádnou námitku neformuluje. Po stránce skutkové namítá, že subj. nároku na vystavování svého zboží na veř. ulici nabyl jednak z usnesení ob. zastupitelstva z 13. května 1921, kterýmž zakázáno bylo stavění bud a jakýchkoli stánků ve třídě ..... a nařízeno, že smějí státi toliko na náměstí ...., jednak tím, že již od 25 let zboží ve svém stánku vykládá.

V prvém směru jest tato námitka ve smyslu § 6 zák. o ss nepřípustná.

Pokud pak jde o ono dlouhodobé používání veř. statku — i kdyby je bylo lze uznati za skutečnost, která je způsobilá založiti toto zvláštní oprávnění veřejnoprávní — nemůže ono v daném případě míti právního významu, poněvadž st-l netvrdil a netvrdí ani nyní, že by po onu dlouhou dobu byl používal vždy určité a vždy téže části statku veřejného.

Č. 6337.

Mimořádná opatření: Podléhá majitel lesní školky povinnosti platiti zaměstnavatelské příspěvky ke zlevnění mlýnských výrobků podle opatř. Stál. Výb. Nár. Shrom. č. 494/20?

(Nález ze dne 24. února 1927 č. 14.616/25).

Prejudikatura: Boh. 2147/23 adm.

Věc: Ing. J. H. v Ř. proti ministerstvu pro zásobování lidu stran zaměstnavatelského příspěvku ke zlevnění mlýnských výrobků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na základě nál. Boh. 2174/23 adm. nevyhovělo žal. min. nař. rozhodnutím z 9. února 1925 opět odvolání st-lovu, poněvadž šetřením bylo zjištěno, že jeho školkářský podnik nebyl podroben dávce z katastrálního výnosu půdy dle § 6 opatř. Stál. výboru č. 494/20, kterou odváděli majitelé zeměd. podniků včetně zahradnictví a vinic k stejnému účelu jako sloužila moučná dávka, nýbrž podléhá všeob. dani výdělkové již od r. 1918 a tím uniká moučné dávce dle cit. § 6 a není tu tedy důvodu pro osvobození od příspěvků zaměstnavatelských dle § 4 cit. opatření.

Když pak st-l v rozkladu namítal, že jeho podnik dávce z katastr. výnosu byl podroben, a berní správa podala zprávu, že st-li byla skutečně dávka z katastr. výnosu vlastní půdy předepsána a že se dávka z propachtovaných pozemků nedá zjistiti, vyslovil žal. úřad výnosem z 2. května 1925 rozklad ten vyřizujícím, že hlavním důvodem pro dávkovou povinnost jest okolnost, že podnik st-lův jest podnikem výdělečným, což plyne z toho, že st-li předepsána byla z tohoto podniku všeob. daň výdělková, která se podniku zeměd. (včetně vinic a zahrad) nepředpisuje a že nasvědčuje tomu též to, že neprodává výrobky své vlastní, nýbrž též odjinud si je opatřuje za účelem dalšího zcizení, což právě charakterisuje podnik jeho za výdělečný (obchodní).

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto: — — — —

Jde o otázku, zda síly zaměstnané u st-le lze pokládati za síly, zaměstnané výhradně v polním hospodářství včetně podniků zahradnických a vinic.

Podle § 4 opatř. Stál. výboru Nár. Shrom. z 25. srpna 1920 č. 494 Sb. má zaměstnavatel za osoby, podrobené nemoc. pojišť. povinnosti, zaplatiti za každou osobu a pojišť. den 1 Kč. Dle posl. odst. tohoto § vyjmuti jsou zaměstnanci v podnicích zeměd., kteří nejsou činni v lesním hospodářství. Bližší vysvětlení tohoto ustanovení obsahuje § 11 nař. vl. z 2. září 1920 č. 500 Sb., jež provádí svrchu uvedené opatření. Dle 3 odst. č. 1. tohoto paragrafu nepředpisují se příspěvky zaměstnavatelům za síly zaměstnané výhradně při polním hospodářství včetně podniků zahradnických a vinic, naproti tomu neplatí osvobození to pro